

Arrest

nr. 212 191 van 12 november 2018
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 november 2013, nadat twee verzoeken om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en een aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd waren afgewezen, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 30 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Naam, voornaam: [A.S.]

[...]

Nationaliteit: Armenië

Beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

[A.S.] [...]

[A.S.] [...]

[A.S.] [...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.2. De Raad merkt op dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat verweerder, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten “moet” afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

In casu is het niet betwist dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster toont daarnaast niet aan dat meer gunstige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag in voorliggende zaak van toepassing zouden zijn. Zij voert in haar verzoekschrift slechts aan van oordeel te zijn dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Het redelijkheidsbeginsel speelt evenwel slechts indien een bestuur over een discretio-

naire bevoegdheid beschikt en verzoekster toont niet aan dat dit in voorliggende zaak het geval is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Waar de raadvrouw van de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat ook een beroep werd ingesteld tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard kan het volstaan op te merken dat dit feit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling dat in voorliggende zaak niet wordt aangetoond dat enige bepaling die is vervat in een internationaal verdrag zou spelen. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK